

[Helge Adam Møller]

Lad mig så komme med nogle korte kommentarer til de fem forslag. Jeg vil omtale dem i den rækkefølge, som de er anført på lystavlen.

Først L 32 vedrørende kørsel i frakendelsestiden. Her ønsker Kristeligt Folkeparti, at strafferammen forhøjes fra 1 til 2 år. Jeg synes, det er et dårligt forslag, fordi det ikke giver nogen sammenhæng. Som justitsministeren også var inde på, er det sådan, at hvis man i øjeblikket kører med sprit i blodet, uanset om man så er oppe på 3 eller 4 promille – og det er faktisk lige før man er bevidstløs – er den maksimale strafferamme ét år, og det er ikke rimeligt, at én, der kører pinligt ædru, men ikke har noget kørekort i øjeblikket, skulle kunne straffes med dobbelt så meget. De to ting hænger ikke sammen, sådan som jeg ser det.

Lovforslag nr. L 33 er vel et af de mest spændende. Det er det, hvormed man ønsker at sænke promillegrænsen til 0,5, hvilket jeg forstod at også den socialdemokratiske ordfører gik ind for. Jeg synes, det er en god idé under én forudsætning. Det er en god idé, hvis det begrænser antallet af ulykker. Det er jo formålet, det skriver man også selv. Jeg mener ikke, det gør det, og det mener jeg også de drøftelser, vi tidligere har haft i Færdselssikkerhedskommissionen, giver mig belæg for at sige.

Og hvorfor sænker det ikke antallet af ulykker at sænke promillegrænsen? Ja, vi ved fra den store vejkantundersøgelse, der blev lavet for et par år siden, hvor man stoppede trafikanter på alle tidspunkter af døgnet og målte deres alkoholpromille, at 4 ud af 1.000 trafikanter havde en promille over 0,8. Vi ved også fra den samme undersøgelse, at 8 ud af 1.000 havde en promille, der lå mellem 0,5 og 0,8, altså den gruppe, som Kristeligt Folkeparti nu også ønsker at straffe.

Det kunne jo være godt nok, hvis de var en risiko for trafikken. Det mente hr. Erling Christensen at de var, men vi har jo en klar og tydelig udtalelse fra Rådet for Trafiksikkerhedsforskning, som siger, at for alle andre end de yngste bilister – altså alle andre end dem mellem 18 og 24 år – er der ingen signifikant stigning i risikoen, hvis man kører med en promille på mellem 0,5 og 0,8.

Hvis vi nu kriminaliserer denne gruppe, tredobler vi antallet af spiritusbilister. Og hvem er det, der skal fange spiritusbilisterne? Det er jo politiet, vi har ikke andre til at gøre det. Så skal

politiet fordele sine ressourcer, sin indsats, sin overvågning til en tre gange så stor gruppe. Det vil medføre, at de ikke vil fange flere end i dag, men mange af dem, de får fat i, og som kan stilles for domstolen, vil altså være dem nede i den lave ende, der faktisk ikke udgør nogen særlig risiko, mens mange af dem oppe over 0,8 som begår uheldene, som er de farlige og dem, vi vil ramme, slipper fri.

Derfor var det jo også, at alle politifolkene i Færdselssikkerhedskommissionen samstemmende sagde, at det her vil medføre, at vi får fat i nogle små syndere, som faktisk ikke er nogen risiko, og at et stort antal af dem, der udgør en risiko, slipper fri. Min pointe er altså, at man skal koncentrere sig om dem, der virkelig udgør en risiko. Det er dér, vi skal bruge alle ressourcerne. Det giver den største effekt.

I forslag L 49 ønsker man at forhøje strafmaksimum fra 4 til 5 år, hvis der sker uagtsomt manddrab eller legemsbeskadigelse i forbindelse med spritkørsel. Jeg kan godt forstå holdningen i forslaget, for spritkørsel, der medfører trafikdrab, er vel en af de groveste forbrydelser, man kan forestille sig.

Kristeligt Folkeparti gennemgår i bemærkningerne til lovforslaget 12 forskellige domme, hvor man har haft den slags grove forbrydelser, og ingen af de 12 domme bare nærmer sig de 4 år. Når jeg læser nogle af dem, ville jeg godt have set, at man havde givet en hårdere straf, men jeg kan ikke forestille mig én eneste af de fire domme, hvor straffen skulle have været over 4 år. Jeg mener altså, vi har et middel i den nuværende ordning, og der er måske andre metoder end at hæve strafferammen til at udtrykke, at der i Folketinget er en opfattelse af, at den slags kriminalitet skal straffes hårdere.

Beslutningsforslag nr. B 23 handler om afvænningsbehandling af spritbilister, altså en udvidet adgang til at idømme en betinget straf, kombineret med en behandling af alkoholmisbruget. Igen er jeg enig i sigtet med forslaget, nemlig at kører en person spritkørsel, fordi han – og det er jo typisk mænd – har et alkoholproblem, vil det ofte være en god idé, såvel for samfundet som for manden, at satse mere på at skaffe ham af med problemet end på indespærring og straf.

Men dette sigte er jo nøjagtig det samme, som justitsministeren havde i sit forslag, og samtidig sker der ikke, hvis man følger justits-